

anvendelse i forbindelse med anlægget, eller på det fartøj, hvori den nukleare substans fandtes, da ulykken skete, såfremt anlægsindehaveren ikke er ansvarlig for skaden efter Wienkonventionens art. IV, stk. 5, eller tilsvarende bestemmelse i lovgivningen i en fremmed stat.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 gælder ikke med hensyn til enkeltperson, der har voldt skaden med forsæt.

§ 18. Reglerne i §§ 16 og 17 gælder ikke i det omfang, de strider mod international overenskomst om skade i transportforhold, som er tiltrådt af Danmark.

Indtræden i skadelidendes rettigheder mod anlægsindehaveren m. v.

§ 19. Enhver, som har måttet betale erstatning for nuklear skade som følge af de i § 18 nævnte overenskomster eller i medfør af lovgivningen i fremmed stat, indtræder i den skadelidendes rettigheder mod den anlægsindehaver, som er ansvarlig for skaden efter bestemmelserne i dette kapitel.

Stk. 2. Er anlægsindehaveren på grund af bestemmelserne i § 5 ikke ansvarlig over for skadelidende for nuklear skade efter reglerne i dette kapitel, erhverver den, som har måttet betale erstatning for skaden, og som har sit hovedforretningssted i en konventionsstat, eller som er i tjeneste hos en person, der opfylder denne betingelse, samme ret mod anlægsindehaveren, som skadelidende ville have haft, dersom § 5 ikke var gældende. Denne ret erhverves dog ikke ved transport af nuklear substans til modtager i en stat, der ikke har tiltrådt Pariskonventionen, såfremt ulykken er indtruffet, efter at materialet er udladet fra det transportmiddel, med hvilket det er ankommet til den nævnte stat. Ved transport af nuklear substans fra afsender i en stat, der ikke har tiltrådt Pariskonventionen, erhverves den omhandlede ret ikke, dersom ulykken er indtruffet, inden materialet er indladet i det transportmiddel, der skal udføre transporten fra den fremmede stat.

Stk. 3. Krav mod anlægsindehaveren efter stk. 1-2 bortfalder i det omfang, hvori den, der fremsætter kravet, selv er ansvarlig over for indehaveren i medfør af § 24.

Nuklear skade i forbindelse med anden skade.

§ 20. Har nogen samtidig lidt både nuklear skade, som medfører ret til erstatning efter dette kapitel, og anden skade, og er der en sådan forbindelse mellem skaderne, at de ikke med rimelig sikkerhed kan holdes ude fra hinanden, skal bestemmelserne om nuklear skade finde anvendelse på skaderne i deres helhed.

Stk. 2. Er der foruden nuklear skade forvoldt skade ved ioniserende stråling, der ikke omfattes af kapitlets erstatningsregler, afskærer reglen i stk. 1 dog ikke ansvar for nogen, der efter almindelige erstatningsregler er ansvarlig for sådan ioniserende stråling.

Begrænsning af indehaverens ansvar.

§ 21. Det samlede ansvar efter dette kapitel eller tilsvarende regler i anden konventionsstat for nukleare skader, der er en følge af samme ulykke, er for indehavere af anlæg her i riget begrænset til 75 mill. kr. Justitsministeren kan dog i særlige tilfælde under hensyn til anlæggets størrelse og art, omfanget af transport, som omfattes af ansvaret, og omstændighederne i øvrigt fastsætte et andet størstebeløb, dog ikke under et beløb svarende til 5 millioner afregningsenheder. For anlæg i anden konventionsstat gælder den ansvarsbegrænsning, der er fastsat i vedkommende stats lovgivning.

Stk. 2. Begrænsningen i stk. 1 gælder ikke renter og sagsomkostninger.

§ 22. Er indehaverne af flere anlæg erstatningspligtige for samme nukleare skade efter reglerne i dette kapitel eller anden konventionsstats lov, hæfter indehaverne solidarisk over for skadelidende, men hver enkelt indehaver kun inden for det størstebeløb, der efter § 21 gælder for ham. Sker ulykken under transport af nuklear substans, enten medens stoffet er i samme transportmiddel eller under midlertidig opbevaring af det i samme nukleare anlæg, kan indehavernes samlede hæftelse ikke overstige det største ansvarsbeløb, som efter § 21 gælder for nogen af dem.

Stk. 2. Mellem indehaverne indbyrdes skal ansvaret fordeles under hensyn til hvert